

РЕШЕНИЕ

№ 84

гр. Ловеч, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА**

Членове: **ВАСИЛ АНАСТАСОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА**
в присъствието на прокурора **Р. Ив. П.**
като разгледа докладваното от **РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ** Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224300600298 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК

Постъпила е въззивна жалба с вх. № 3032/27.06.2022г. от **А. И. Г.** чрез договорния защитник адв. **И. Ж.**, **САК против Присъда № 15/16.06.2022г.** на РС – Тетевен по НОХД 20224330200002 по описа за 2022 година.

С цитираната присъда подсъдимият **А. И. Г.**, ЕГН *****, роден на **.*.*.*.* година в гр.Ловеч, българин, български гражданин, със ***** образование, *****, неосъждан, е признат за **ВИНОВЕН** в това, че:

- на дата 27.01.2021 година, около 14.20 часа в гр.Т., обл. Ловеч, по улица *** е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „С.Л.“ с държавен контролен номер № ** **** *, собственост на С. М. И.а, след употреба на наркотично вещество – тетраhydroкарабинол (THC), установено с техническо средство „Drug Check“ 3000 STK 6, поради което и на основание чл.343б, ал.3 във връзка с чл.54 от НК му е

НАЛОЖЕНО НАКАЗАНИЕ 1 (една) година лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 500 (петстотин) лева в полза на държавата.

- на дата 27.01.2021 година, около 14,20 часа в гр.Т., обл. Ловеч, по улица *** в посока на движение към с. Р. е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „С.Л." с държавен контролен номер № № ** **** **, собственост на С. М. И.а, без да притежава свидетелство за управление на МПС, в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на МПС без съответно свидетелство за управление с наказателно постановление №20-0356-000042/21.02.2020 година, издадено от Началника на РУ на МВР гр.Тетевен, влязло в законна сила на 07.07.2020 година, поради което и на основание чл.343в, ал.2 във връзка с чл.54, ал. 1 от НК му е **НАЛОЖЕНО НАКАЗАНИЕ** на 1 (една) година лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 500 (петстотин) лева в полза на държавата.

С постановеното присъда, на подсъдимия **А. И. Г.**, ЕГН *****, е наложено **ЕДНО ОБЩО НАКАЗАНИЕ**, по-тежкото от двете, а именно 1 (една) година лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 500 (петстотин) лева в полза на държавата, на основание чл.23, ал.1 НК, което изпълнение е **ОТЛОЖЕНО** за изпитателен срок от 3 (три) години, на основание чл.66, ал.1 НК.

С присъдата, районният съд е постановил **ВЕЩЕСТВЕННОТО ДОКАЗАТЕЛСТВО** по делото 1 брой „Drug Check" 3000 STK 6 с RED 8327961, което е поставено в запечатан сив на цвят найлонов плик, върху който е изписано „А. И. Г., ЕГН *****, рез: ТНС" да остане приложено към делото след влизане в законна сила на присъдата, на основание чл. 112 НПК.

Подсъдимия **А. И. Г.**, ЕГН *****, на основание чл.189, ал.3 НПК е **ОСЪДЕН** да заплати следните суми: 681.30 (шестстотин осемдесет и един лева и тридесет стотинки) лева по сметка на ОД на МВР – гр. Ловеч, представляващи разноски в досъдебното производство; 314.03 (триста и четиринадесет лева и три стотинки) в полза на бюджета на ВСС по сметка на РС – Тетевен представляващи разноски в съдебната фаза.

Въззивната жалба атакува цялата присъда. Излага две алтернативни искания – въззивният съд изцяло да отмени първоинстанционната присъда и

да постанови друга, с която да признаете подсъдимия А. И. Г. за невиновен и да го оправдае по повдигнатото обвинение или на основание чл.335, ал.2 НПК да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане. Счита присъдата за необоснована, тъй като не кореспондира със събраните по делото доказателства, присъдата почива на предположения и недоказани фактически обстоятелства. Твърди, че подробни съображения ще изложи след като се запознае с мотивите на съда към присъдата.

По реда на чл.320, ал.4 НПК са постъпили допълнителни изложения към въззивната жалба. вх. № 5666/03.10.2022г. в 15.32 часа, от подсъдимия чрез неговия защитник адв. И. Ж.. В тях се моли съда да отмени атакуваната присъда, с което подсъдимият А. Г. да бъде признат за невиновен, алтернативно присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане. Обжалва присъдата изцяло като неправилно, незаконосъобразна, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила.

На първо място счита, че установяването на наркотични вещества не е в нарушение на Наредба № 1/19.07.2017г., поради следните причини: протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози не е бил подписан от съставителя си, който порок не може да бъде отстранен чрез показания на актосъставителя (**възражение за подпис**); в протокола и в талона не било посочено техническото средство или теста, с което е извършена проверката, неговият сериен номер (**възражение за техническо средство и тест**); в протокола било изписано, че е издаден талон за медицинско изследване с № 0040464, а по делото е приобщен № 000465 (**възражение за талон за изследване**); недопустимо било даването на един талон за медицинско изследване за алкохол и наркотик (**възражение за броя талони**). В талона било посочено, че подсъдимия бил тестван с Дрегер 7510 с фабричен номер 0026, за което имало положителен резултат, а това не може да се установи с дрегер (**възражение за тестване с дрегер**).

На второ място, твърди че не може да установи кой надписал плика, в който е поставен еднократния дръг тест 3000 (**възражение за надпис**), показанията на свид. В. били лаконични (**възражение за лаконичност**).

На следващо място твърди, че съдът неправилно е кредитирал показанията на полицейските органи, че не са губили видимостта към

процесния автомобил, а от записа на патрулката било установено че има загуба от 13 секунди (**възражение за видимост**). Счита, че експертизата не следва да се кредитира, който се коментират моменти, които не се наблюдават в самия запис на видеото (**възражение за правилност на експертизата**). Неправилно съдът направил извод, че след акта светят стоповете е налице, че има лице на шофьорското място (**възражение за стопове**), а светлините могат да се дължат на техническа неизправност, светлинен ефект на алармена система.

В останалата част твърди факти, че записът от боди камерата показва, че подсъдимият бил на задната седалка, а на шофьорското място нямало никой, както и че показанията на свид. И.а и Ц. били последователни и непротиворечиви.

В последната част от допълнителните изложения към въззивната жалба се прави възражение, че първоинстанционният съд нарушил принципа за непосредственост на събиране на доказателства като обсъдил доказателствата по Решение НАХД № 99/2021г. на РС – Тетевен и Решение по КНАД № 159/2021г. по описа на ОС – Ловеч.

В открито съдебно заседание (о.с.з.) прокурорът заявява, че присъдата е правилна и законосъобразна, а въззивната жалба е неоснователна. Като допълващи се и непротиворечиви гласни доказателствени средства са показанията на двамата полицаи, които от събраните във въззивното производство са имали право да правят тестове за наркотици. Счита, че е доказано не само деянието, че подсъдимият е карал след употреба на наркотик, но и деянието, че е бил правоспособен водач. Счита, че възраженията, изложени в допълнението към въззивната жалба повтарят същите, направени в първата инстанция, като същите са неоснователни и първоинстанционният съд обосновано ги е отхвърлил. По отношение на размера на наложеното наказание, счита че същото ще изпълни функции по чл.36 НК.

Подсъдимият А. И. Г. се явява лично в о.с.з. и със защитник адв. И. Ж.. Поддържат изцяло въззивната жалба и допълненията към нея. На първо място смятат, че след като изследванията не са направени съгласно Наредба № 1/19.07.2017г., то това е достатъчно основание да не се кредитират събраните доказателствени средства. Видео-техническата експертиза не следвало да се

кредитира, тъй като се позовава на факти и обстоятелства, които въобще не съществуват. Правото на защита било нарушено, тъй като не се знаел кой е извършил проверката. Било съществено нарушение, че тъй като в протокола било отбелязано, че тестът е извършен с уред „Дръг тест 3000“, което представлява тест, а не уред, който е „Дръг тест 5000“. Счита, че съдът неправилно е не е кредитира показанията на свид. И.а и свид. Ц., поради което не е доказано, че е управлявал МПС в срока, когато му била отнета книжката.

В правото си на лична защита подсъдимият А. И. Г. твърди, че нито един документ не бил изготвен в негово присъствие – нито изпитващото устройство за наркотици и други аналози ми беше показано. След като го били откарали в районното, резултат от тестът се показал след известно време, след това го закарали в болницата, върнали го в полицията и всички документи и актове бил подписал чак към 20.30 часа.

В последната си дума подс. Г. моли съда да го оправдае за престъпление, което не е извършил.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, като взе предвид депозираното в жалбите, съобрази доводите на страните от съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно провери на основание чл.313-314 НПК изцяло правилността, законността, обосноваността и справедливостта на съдебния акт, установи следното:

Не са налице съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимия, които да не са отстранени от настоящия съд и да налагат връщане на делото и разглеждане му отново от РС – Тетевен, на основание чл.335, ал.2 НПК

Въпреки това Окръжен съд – Ловеч е съд както по фактите, така и по правото, т. нар. „втора първа инстанция“, поради което дължи да изложи възприетата фактическа обстановка, в по-голяма подробност от РС - Тетевен, да направи анализ на доказателствата и да направи съответните правни изводи.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

Подсъдимият А. И. Г., ЕГН *****, живее в гр. Т., Ловешка област,

същият не е женен, със ***** образование и има чисто съдебно минало. Подсъдимият не притежава свидетелство за управление на МПС (СУМПС). На същият е наложено наказателно глоба, на основание чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП за това че на 10.02.2020г. в 11:33 часа в гр. Т., ул. *** като водач на лек автомобил с рег. № ** ***** **, го е управлявал след като е неспособен водач и не притежава СУМПС, което представлява административно нарушение на чл.150 ЗДвП. Наказанието било наложено с Наказателно постановление (НП) № 20-0356-000042/21.02.2020г. и влезнало в законна сила на 07.07.2020г. Постановлението е връчено на подсъдимия лично на 29.06.2020г.

На дата 27.01.2021 година свидетелите по делото Х. П. П. и Д. Д. П. - служители на РУ на МВР гр. Тетевен били дежурни по график и около 14.15 часа с патрулен автомобил с рег. № ** ***** ** се намирали на кръстовището на улица *** в гр. Т., област Ловеч. По същото време покрай тях, по улица „****“ преминал лек автомобил „С.Л.“ с рег. № ** ***** **, черен на цвят. Свидетелите видели още тогава, че автомобилът (л.а.) е управляван от подс. А. Г. и знаели, че същият е неспособен воден, поради което го последвали с патрулния автомобил, управляван от свид. П.. Последвали посочения автомобил по улица „****“ и той спрял пред дом №54, срещу аптеката в града., Имало Е сняг по описания маршрут По време на случилото се, като по време на движението или спирането, никой не е слизал от автомобила или качвал. Двата свидетели слезли от служебния автомобил и приближили до лекия автомобил „С.Л.“, като П. се насочил към страната и мястото на водача, а П. към предната дясна врата. В същия момент, отваряйки предната лява врата, П. ясно видял как водачът се прехвърлял на задната седалка. Свидетелят П. установил, че на предната дясна седалка е свид. М. Ц. от гр. Т.. Органите реда установили, че другото лице в колата, което се е преместило на задната седалка и това лице било възприето като водач на автомобила е подс. А. Г., който бил познат на органите на реда от други провинения.

Органите на реда провели беседа като го попитали защо управлява автомобила без книжа. Подсъдимият им казал, че искал да премести само автомобила, а впоследствие че искал само да премести автомобила, тъй като не бил паркиран хубаво с оглед обстановката от сняг и че било хлъзгаво, а баща му го е страх да кара. По време на тези действия всеки един от двамата

свидетели П. и П. са имали боди камера, която била включена, а отделно и в патрулния автомобил имал също камера, която работила.

От подсъдимия полицаите поискали за проверка СУМПС и свидетелството за регистрация на автомобила. Подсъдимият не представил такива документи. Свид. П. извършил справка чрез дежурния служител в РУ на МВР гр. Тетевен и така било установено, че лицето не притежава свидетелство за управление на МПС, както и че вече е наказван за управление на МПС без свидетелство за управление с наказателно постановление, влязло в сила на 07.07.2020 година. На водача Г. било разяснено, че предстои да бъде извършена и проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества от служител на ПП КАТ, поради което ще бъде съпроводен до сградата на Районното управление. Преди това свалили табелите на регистрационните номера от процесния автомобил. В автомобила останал свид. Ц., след като свид. П. и П. отвели подс. Г. до РУП – Тетевен. По-късно автомобилът е заключен от сви. Ц. като ключовете останали при него.

Свид. П. съставил АУАН с № 535489 за това, че подс. Г. управлявал МПС без СУМПС и същият не представил свидетелство за регистрация на управляваното от него МПС, чието наказателно постановление за последното деяние е влязло в сила на 28.11.2021г.

Проверката била извършена в сградата на РУП – Тетевен от свид. Г. П. В.- в присъствието на свид. П. В. П. и свид. П. за наличие на алкохол с техническо средство Дрегер 7510 с фабр. № 0026, което отчело отрицателен резултат. Подсъдимият бил тестван за наличие на наркотични вещества с тест Drug Check 3000 STK 6, което отчело наличие на тетраhydroкарабинол (THC).

С оглед резултатите от проверката на подс. Г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с №535008 от свид. В., който той подписал без възражения от подсъдимия, както и талон за изследване – затова, че е управлявал МПС след употреба на наркотично вещество. Подсъдимият бил придружен до ФСМП Т. от свидетелите В. и П., но отказал вземане на кръв и урина, което обстоятелство е отразено в протокол за медицинско изследване на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози/ и в журнал за регистриране на кръвни проби.

Подсъдимият към момента на деянието е бил в служебно правоотношение *****. Наложено му било дисциплинарно наказание „уволнение“, с което е прекратено служебното му правоотношение считано от 01.04.2022г.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА (ДОКАЗАТЕЛСТВЕНО – АНАЛИТИЧНА ЧАСТ)

По делото няма противоречия между доказателствата, които да не позволяват категорично и по несъмнен начин да се приеме описаната фактическа обстановка.

Изложената фактическа обстановка съдът счита за установена въз основа на доказателствата от ДП, извлечени чрез: обясненията на подсъдимия А. И. Г., гласните доказателствени средства - показанията на свидетелите, писмените доказателствени средства, писмените и веществените доказателства и заключенията на изготвените на досъдебното и съдебното производство експертизи, които са взаимно допълващи се.

Освен това съдът не констатира наличие на противоречия между показанията на свидетелите, което да промени предмета на доказване. Твърденията от защитата противоречията и възражения, подробно изложени и анализирани в допълнителното изложение към въззивната жалба, могат да бъдат преодоляни чрез системния анализ на доказателствата и правилата на формалната логика. Съдът констатира, че посочените противоречия са несъществени и ги преодоля чрез доказателствено-аналитичната си дейност.

Свидетелите могат да се разделят в три групи.

Първа група – това са свидетели П. (л.67-68 от първоинстанционното дело) и свид. П. (л.53-54 от първоинстанционното дело). Тези свидетели установяват фактите относно мястото и дата на случилото се, а именно, че същите били на смяна по това време, на посочения пункт, движението на процесния автомобил с посочения регистрационен номер, метеорологичните условия (имало е сняг и било заледено), лично видели от патрулната кола, докато били паркирали, че процесният автомобил бил управляван от подс. Г., което определя качеството им на свидетели – очевидци досежно факта на управление на МПС от подсъдимия. Свидетелите установяват факти, свързани, че им е познат от предишни нарушения, тъй

като нямал СУМПС, с процесния автомобил го последвали, докато процесното МПС е спряло до аптеката. Установяват факта, че не са видели никакви лица да се качват или слизат от процесния автомобил, както и че не са губили автомобила от поглед. Свидетелстват, че след проверката имало само две лица в автомобила, както и факта, че подс. Г. се преместил от шофьорското място на задната седалка. Същите установяват факта досежно провеждането на беседа, придружаването му до РУП – Тетевен за изясняване на случая и провеждане на тест за алкохол с дрегер и за наркотици с тест Дръг чек 3000. Същите установяват, че са направили проверка в базата данни и установили, че подс. Г. нямал СУМПС. Още по-важното е, че двамата свидетели установява факта, че целта за извършената проверка за наличие на СУМПС у подсъдимия са направили след справка с оперативен дежурна част (ОДЧ), тъй като са имали подозрения, че свидетелството е могло да бъде върнато след предишно нарушение. Двата свидетелстват и за фактите досежно участието им при съставянето на документите (АУАН, талон за изследване, протоколи от проверка и др.) по делото на фаза полицейска проверка, както и че му е съставен АУАН за неносенето на документи за управление на автомобила. Свидетелите сочат и факти, че подс. Г. отказал да даде кръвни проби за алкохол и наркотици в спешния медицински център. Същите потвърждават, че по време на работата си имали боди камера и камера на автомобила, които работили. Свидетелите свидетелстват и за факта какви документи са били съставени, кой ги е бил съставил и кой ги е подписал. Техните показания са пълни, логични, последователни и достоверни, обективни, поради което съдът няма основание да не ги кредитира. Същите са незаинтересовани от изхода на делото, поради което следва да се отчете и тяхната непредубеденост при кредитирането на показанията им. Тези свидетели могат да се квалифицират свидетели – очевидци досежно обвинението, че подсъдимия е карал процесният автомобил без СУМПС. Няма основание този факт да не се кредитира, защото най-малкото същите били на работа на процесното време и място. Започнали да преследват процесния автомобил едва след като случайно видели, че същият се управлява от подс. Г.. Полицейските органи не започнали проверка по сигнал, а след самосезиране по случаен път – когато били на работа и видели, че процесният автомобил се управлява от подс. Г.. В изпълнение на техните служебни задължения започнали да преследват процесния л.а. до

аптеката. Освен това същите установяват факта, че познават подсъдимия и неговото лице от предишни провинения и знаели, че той е без книжка. Двамата свидетели е нямало да започнат да преследват подсъдимия, ако са знаели, че същият управлява с книжка. Второ, за да извършат справка чрез ОДЧ същите са искали да установяват по безспорен начин дали книжката не е върната. Т.е. още към момента на шофиране, преди проверката, подсъдимият е бил без книжка. Това от една страна установява факта, че лицето има склонност да управлява МПС без необходимото разрешение. От друга страна, органите на реда знаят за тази склонност, която може да се охарактеризира като системност и трето – започват преследване и проверка, знаейки че дадено лице управлява л.а. без свидетелство. От тези действия може да се направи доказателствен извод, че действията на тези свидетели като органи на реда не се предназначени или заинтересовани, а са вследствие на вменените им служебни задължения, за които носят дисциплинарна отговорност, поради което няма как да не се кредитират техните показания.

Втора група – това са свидетелите В. (л.54-56 от първоинстанционното производство и л.118 ДП), П. (л.68 от първоинстанционното производство), Й. Ц. (л. 56 от първоинстанционното производство и л.120 ДП) и В. Х. (л.69-70 от първоинстанционното производство). Това са свидетели, чиито показания установява факти и обстоятелства досежно деянието, че същият дал положителна проба за наркотици и за тестването му в спешния център. Свид. В. и П. установяват факти досежно тяхната функция в РУП – Тетевен, че свид. В. е тествал с дрегер „Дръг чек 3000“, резултатът от теста е ТНС, подс. Г. бил заведен до центъра за медицинска помощ за даване на проби за алкохол и наркотици, но същият отказал. Установяват обстоятелства къде е направен теста, в присъствието на кои лица, факта на задържане на подсъдимия, процедурите по съставянето на АУАН, протокол от проверка, талон за изследване, както и случилото с центъра за медицинска помощ. Същите установяват и фактите кои лица са подписали документите и кои са ги съставили. Свид. Ц. свидетелства, че подсъдимият отказал да даде проба за изследване в центъра за спешна медицинска помощ, както и кой е изготвил този протокол. Свид. Х. установява обстоятелствата къде и на каква длъжност работи, както и факти, че подс. Г. е бил тестван от свид. В. за наличие на наркотици в сградата на РУП – Тетевен, както и положителния резултат.

Свид. В., П. и Х. установяват факта, че подс. Г. е доведен от свид. П. и П. в сградата на полицията, тъй като бил хванат да кара без книжка, свидетелства и кои лица са присъствали при тестването и съставянето на документите в сградата на полицията. В останалата част свид. Х. установява вътрешните правила за установяване и тестване на алкохол и наркотици в кръвта на водачите на МПС.

За съда и за постановяване на съдебен акт е без значение дали показанията на един свидетел са лаконични или не. Важна е тежестта и фактите, които свидетелят установява със своите показания. В този смисъл едни показания могат да бъдат много подробни, но да не дадат необходимата информация по предмета на спора по чл.101 НПК и обратно, същите да бъдат оскъдни, но да бъдат достатъчни. В този смисъл **възражението за лаконичност** на защитата, че показанията на свид. В. са били лаконични е неоснователно. Лаконичността е субективен извод, който дава оценка на даден субект дали може да възприема словото на говорещия. Затова това възражение не следва да се квалифицира като защитно, тъй като не е по-фактите на обвинението, а представлява лична оценка на защитата за способността му да възприема тези показания. За наказателното право и процес са важни фактите и обстоятелствата, които свидетелят установява, а не продължителността и многословността на показанията.

Трета група – това са свидетелите М. Ц., С. И.а, и В. М.а. Свид. Ц. (л.69 от първоинстанционното дело) установява факта, че шофирането се осъществило на посочената дата, време и място, преминали са по същия маршрут, за който описват свид. П. и П., както и че се е намирал в колата по време на случилото се. Установява обстоятелства, че е извършена полицейска проверка от свид. П. и П.. Същият установява факта, кой и кога е заключил автомобила след проверката от патрулния автомобил. Свид. И.а (л.96 – 97 от първоинстанционното дело) установява факти и обстоятелства, че процесната кола се намирала на посоченото време и място, както и че в нея били подс. Г. и свид. Ц., както и метрологичната обстановка на посочената дата. Свид. М. (л.102-103 от първоинстанционното дело) установява факта, че е работила в Община Т. на процесното време и място, което е неотнорм по делото факт, по арг. от чл.101 НПК. В останалата част съдът не кредитира показанията на свид. Ц., И.а и показанията на свид. М., тъй като свидетелите са предубедени, показанията им са взаимно противоречащи се и нелогични.

На първо място техните показания на кореспондират с установените от другите свидетели обстоятелства. Свид. Ц., И.а и М. се опитват да установят факти, че колата е шофирана от свид. И.а, а не от подсъдимия Г., тъй като последната била извикана от своята колежка М. да помогне в Общината. Съдът приема това като защитна теза, която изобщо не отговаря на действителността и нелогично сглобена.

На първо място свид. П. и П. установяват факта, че никога не са изпусkali процесното МПС от поглед, поради което когато отишли за проверка видели само двама човека, един от който подсъдимият, който от мястото на шофьора се преместил на задната седалка. Същите са свидетели – очевидци и няма как да не забележат трето лице от женски пол, което да е слизало от колата и същото да е управлявало процесното МПС, когато процесният л.а. преминал пред патрулната кола. В този смисъл твърденията на свид. Ц. и И.а, че последната управлявала МПС, а не подсъдимия, са изцяло недостоверни. Несъстоятелно е твърдението на свид. Ц. дали е видял, че зад процесната кола се е движил полицейски автомобил, тъй като това е факт, който установява субективния характер на този свидетел да възприеме друг участник на пътното платно, а не факт, който да удостовери липсата на полицейско проследяване/последване.

От представените в първата инстанция писмени доказателствени средства, молба за отпуск, заповед за отпуск и уверение от университет (л.80-87 от първонистанционното дело) се установи, че свид. И.а е била в отпуск от 25.01.2021г. до 12.02.2021г. спрямо работодателя си Община – Т., за да посещава ***** С нейните показания, свидетелката се опитва да достигне до оборване на обвинителната теза, като докаже, че подсъдимият е управлявал процесното МПС. На първо място това противоречи на показанията на свидетелите – очевидци П. и П., които освен, че свидетелстват за този факт, твърдят, че не са губили процесното МПС от поглед и никой не се качвал и слизал от него, което означава, че няма как да има трети човек. Второ, свид. И.а била новоназначена, според свид. М., но била извикана от последната, за да ѝ помогне. Житейски нелогично звучи, един новоназначен служител да бъде повикан от служител с по-дълъг професионален опит (с оглед възрастта) да му помогне или да му обясни нещата по преписката като за тази цел свид. И.а като била в отпуск е следвало

да се върне в Общината, за да финализира един документ. Съгласно действащото трудово законодателство при отпуск има заместващ служител, който поема функциите на отсъстващия служител. Няма как свид. И.а, която е в отпуск да финализира документ, при положение, че за процесния период същата не е била на работа. Съгласно представената заповед, тя не е имала съответните правомощия (компетентност) да стори това. Свидетелите И.а и М. твърдят, че свид. И.а е отишла за малко до Общината и бързо приключила. Същевременно свид. Ц. твърди, че докато полиците извършили проверката, свид. И.а не се е върнала от Общината. Той отишъл при нея на работното място. Ноторно известен факт е, че при проверка от полиция, придружена с проверка на документи чрез тяхната система с оперативен дежурна част, отнема ***** около 20 - 30 минути – легитимация на полицейските органи, проверка на място на лице, проверка на място на документи, позвъняване до РУП, обясняване на случая, проверка в РУП в информационните масиви, връщане на обратен отговор на органите, които са на терен, сваляне на табели, обясняване на случая и т.н. Същевременно свид. М. разбрала за случилото се чак вечерта. Същевременно свид. Ц. твърди, че след като закарали подсъдимия в РУП, отишъл при свид. И.а на работното ѝ място в Общината и обяснил какво е станало. Очевидни са противоречията, тъй като свид. М. е следвала в по-ранен момент (когато свид. Ц. отишъл в Общината) да е разбрала какво е станало, ако в действителност е била на работа, ако действителност свид. Ц. отишъл на работното място на свид. И.а, която ако в действителност била в Общината. Да се допусне, че свид. И.а е извикана за малко от свид. М. да помогне (така както твърдят), то противоречи на времевото разпределение за проверка, поради което, съдът приеме, че свид. И.а изобщо не е била повикана от свид. М., както и същата не е управлявала автомобила.

Съдът кредитира единствено обясненията на подс. Г. (д.97-98 от първоинстанционното дело) в частта досежно за време и място, че бил проверен от свид. П. и П., откаран за проверка и тестове в РУП, центъра за спешна медицинска помощ и подписването на документите. В останалата част съдът не кредитира обясненията, не само поради двояката природа на обясненията на подсъдимия – устно доказателствено средство и средство за защита, но и поради факта, че свидетелства факти и обстоятелства, които са неотносими по чл.101 НПК. Обясненията му са противоречиви сравнение с

останалите показания на свидетелите и приетите писмени доказателствени средства. По никакъв начин по делото не се установи, че свид. И.а шофирала процесното МПС. По отношение на твърдението, че органите на реда не му дали право да се свърже със защитник, съдът не го приема като относимо, тъй като за този ред същият има право на иск за обезщетение и на него са му били разяснени правата, че може да се свърже със защитник или да му бъде назначен служебен от органите (л.59-60 от ДП). По отношение на неговите възражения кога били изготвени документите, а именно не веднага, а в по-късен момент, съдът също приема като неоснователни. Това е нормално, тъй като е необходимо време да се изследва лицето за наркотици, да се установи неговата самоличност, собственост на МПС, налични данни в информационните масиви на МВР, да се отиде до центъра за спешна медицинска помощ и едва след това да се изготвят документите. Това е така, тъй като органите на реда и разследващият орган трябва да имат време, за да анализират съответните доказателства и да изградят вътрешно убеждение, за да напишат АУАН и да извършват действия по разследване и т.н. По-ранното изготвяне на тези документи преди установяване на фактите по случая ще означава превратно упражняване на власт. Освен това всички документи са изготвени ръчно в присъствието на свидетели, което е нормално да изисква технологично време за тяхното съставяне, за намиране на свидетели и връчването им на подсъдимия.

От представения АУАН № 535008 (л.39, л.52 ДП) се установи, че органът на реда - свид. В. съставил този акт за факта, че подсъдимият е карал процесното МПС след употреба на наркотично вещество, за което е направен тест с техническо средство Drug Check 300 STK и дал положителен резултат за ТНС. АУАН е подписан от актосъставителя свид. В., подсъдимия Г. и в присъствието на свид – очевидец П.. Подписването и съставянето на АУАН не се оспорва от страните. Потвърден е, както от свид. В., така и от подсъдимия Г., чрез предявяване на документа в хода на съдебното следствие, съответно на л.55 и л.99 от първоинстанционното дело.

Фактът, че подс. Г. е тестван на процесното време и място, резултатите от изследването и начина на изследване (тест) се установява от протокола за извършена проверка на употреба на наркотични вещества и техни аналози, одобрен съгласно Наредба № 1 за установяване на алкохол и наркотични вещества у водачите на МПС (л.54 от ДП), талон за изследване (л.53 от ДП)

и протокол за оглед на веществени доказателства (л.74-76 от ДП). За тях страните не спорят, че са подписани от подсъдимия Г., а и от предявяването на Протокола за изследване на свид. В. (л.55 от първоинстанционното производство) установи, че същият е подписал протокола. Правилно първоинстанционният съд е **отхвърлил възражението** на защитата, че след като в протокола липсвало подпис, то същото е негодно доказателствено средство. На първо място дори и в този протокол да няма подпис, то **apriori** не го изключва като негодно доказателствено средство и по никакъв начин не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правата на подсъдимия в ДП. Да, налице е процесуално нарушение, което е категорията на отстранимите и с оглед принципа за непосредственост, РС – Тетевен е разпитал свид. В. и му е предявил този протокол. В хода на съдебното следствие в първата инстанция този пропуск е отстранен и се установи, че протоколът е подписан от лицето свид. В.. Същият е автор на документа и от лице, което има право да проверява по реда на Наредба № 1. В този смисъл въззивният съд отхвърли като неоснователно **възражението за подпис**.

От представения протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и наркотични вещества (л.55-57 от ДП) и медицинските журналы (л.64-74 от ДП) се установи, че подсъдимият е посетил центъра за спешна медицинска помощ в Т. и в присъствието на свид. Ц., П. и П.. Отказал е да даде кръв и урина за наркотици. Доказателствените средства били предявени на свид. Й. и подсъдимия Г., които в хода на съдебното следствие потвърдили своите подписи на тях, съответно на л.56 и л.99 от първоинстанционното дело.

От представения АУАН № 535489 (л.50 ДП), справки от КАТ (л.77 - 80 ДП) и решение № 50/21.09.2021г. на РС – Тетевен по НАХД 99/2021г. и Решение № 165/28.11.2021г. по КНАД № 159/2021г. на АдмСъд – Ловеч (л.89-95 от първоинстанционното дело) се установи, че органите на реда свид. П. съставил този акт за факта, че подсъдимият е шофирал без СУМПС и не е представил документи на него и превозваното средство при осъществена проверка на 27.01.2021г. около 14:20 часа. Лично свидетелят в съдебното следствие по реда на предявяване на писмено доказателствено средство потвърждава факта, че АУАН е съставен лично от него и е подписал акта (л.54 от първоинстанционното дело). Издадено било наказателно

постановление за факта, че подсъдимият на процесното време и място не представил документи пред органите на реда, което постановление е влязло в сила на 28.11.2021г. (л.93-95 от първоинстанционното дело).

От съдържанието на протокола за обиск (л.60 ДП) и неговото предявяване на свидетеля П. (л.54 от първоинстанционното дело) се установи, че лично свид. П. ги е съставил в присъствието на свидетелите П. и П.. От тези писмени доказателствени средства не се установиха никакви правнорелевантни факти в предмета на доказване на обвинението, поради което съдът не ги кредитира.

По делото от разследващия орган в присъствието на поемни лица и специалист-технически помощник е извършен оглед на приобщеното като веществено доказателство техническо средство Drug Check 3000 STIC 6 с REF 8327961, при който не е установено различие с отразеното в акта за установяване на административно нарушение, а именно наличие на наркотичното вещество тетраhydroкарабинол. Този тест е приобщен като веществено доказателство 1 брой „Drug Check 3000“ с надпис А. И. Г., което представлява направеният тест за наркотици.

От представените справки от КАТ се установи, че подсъдимият към процесната дата е бил без книжа (л.77 - 80 ДП).

От представените писмени доказателствени средства от МП, ГДИН се установи, че за процесното време и място, подсъдимият е бил *****, считано от 15.01.2020г. (л.82 – 87 ДП). От изисканите във въззивното производство справки от МП се установи, че на подсъдимия му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, с което му е прекратено служебното правоотношение считано от 01.04.2022г. Т.е. към датата на повдигнатото обвинение на 27.01.2021г. същият е работил като надзирател в затвора в гр. София (л.48-51 от делото).

Чистото съдебно минало на подсъдимия се установи от Справката за съдимост (л.128 ДП и л.47 от делото). Материалното и семейното му състояние, образование и месторабота се установи от представената от него автобиография и декларация за имуществено и семейно състояние (л.129-130 ДП).

По делото е изготвена и приета съдебно-медицинска експертиза (СМЕ) (л.140-150 от ДП и л.51 от първоинстанционното производство), която

съдът напълно кредитира като всестранна, пълна, добре обоснована, логична и достоверна. От нея се направи доказателствен извод, че веществото, за което твърди подсъдимия, че приема, а именно „атаракс“ няма нищо общо по съставка с тетрахидроканабинол. Няма общи вещества, общи действия спрямо организма. Атараксът се предписва като антихистаминов препарат за алергии и се предоставя с обикновена бяла рецепта. ТНС е основна съставна част на канабиса. Ето защо възражението на подсъдимия, че положителният резултат за наличие на ТНС вследствие на употребено от него лекарство Атаракс е неоснователно.

По делото е прието вещественно доказателство – видео материал от камерата на автомобила и боди камерите на свид. П. и П., въз основа на които са изготвени две видео-технически експертизи (ВТЕ), които съдът напълно кредитира като всестранни, обосновани и пълни (л.94-112 ДП, л.52, л.120-127 от първоинстанционното дело). От тяхното заключение се установи следното: предмет на експертиза и анализирания са записите от боди камерата на свид. П. и П. и от камерата на патрулния автомобил, с който били на смяна тогава. Видеозаписите са направени от стационарна камера, монтирана статично, обхващаща в кадъра си панорамен изглед чрез предно панорамно стъкло на патрулния автомобил. Записът бил цветен и направен в светлата част на денонощието. Видно от пейзажа, видеото е направено през зимата, при снеговалеж, имало сняг навън по улиците. Същото се потвърждава и от свид. П. и П.. Записът, който обхваща обвинението установява, че на 10.20 минута от записа, от ляво на патрулния автомобил, на дясно пред кадъра по улицата преминава черен л.а. „С.Л.“. Същият завива на ляво „движи се посока на ул. „***“. Докато л.е. се движи и в кадър, след него потегля патрулния автомобил, от който снима камерата. С.Л. завива на дясно, посока ж.к. П., след което включва пътепоказател и паркира пред аптеката. В този момент патрулният автомобил го достига и спира успоредно на него, от лявата страна на л.а. С.Л.. След това патрулният автомобил предприема маневра и паркира пред Сеата в дясно на платното. По време на движението, от преминаването на С.Л. пред патрулния автомобил до неговото спиране, не слиза и не се качва никой. Това се виждало и на фотоснимка № 17. Автомобилът бил със светнали стопове на спирачката, когато бил спрял пред аптеката.

Записът от боди камерата започва в момент, в който патрулката паркира

успоредно на С.Л.. Камерата е от служителя, който седи на предна дясна седалка. Служителят на МВР, седящ на предна дясна седалка отваря предна лява врата на С.Л.. На шофьорската седалка няма никой. На предна дясна седалка седи лице, което по своите белези съответства на свид. М. Ц.. Започват разговор и при навеждането на полицейския служител се вижда, че на задна седалка седи лице, което по своите белези съответства на подс. Г., който започва да води разговор с органа на МВР. След това двете лица слизат от л.а. и продължават да водят разговори. Подс. Г. подава документи на двамата полицаи, а свид. Ц. – личната си карта. След това свид. П. сваля регистрационните номера на процесния автомобил и отиват към РУП – Тетевен.

От заключението на допълнителната ВТЕ (ДВТЕ) (л.120-128 от първоинстанционното дело) се установи, че л.а. е шофиран от лице от мъжки пол. Не може да се установи самоличността на това лице, но носи шапка. При преследването на л.а. от патрулния автомобил има момент от време, който л.а. автомобил не се вижда от обектива на камерата в рамките на 6 – 7 секунди. В този интервал от време – между момента, когато С.Л. прави десен завой посока ж.к. П.то, същият автомобил излиза от кадър. Като изминатото разстояние е около 40 метра. Установява се, че от момента, в който л.а. С.Л. става отново видим на записа до момента в който патрулката го достига, никое лице не слиза и не се качва от л.а. Обикновено слизането и качването на хора отнема около 11 – 12 секунди. Заключението установява, че в момента, когато л.а. С.Л. спира пред аптеката, светват стоповете. Тези действия се потвърждават и от изведените снимки от видеото, които са обстоятелствената част на ВТЕ и ДВТЕ. Неоснователно е възражението на защитата, че в експертизата се коментират моменти, които са не се наблюдават във видеото. Напротив експертизата анализира и извежда кадри относими към предмета на доказване по чл.101 НПК. Това, което е в повече изведено, то не е коментирано от съда, поради неговата неотносимост и не необходимост. В този смисъл **възражението за правилност на експертизата е неоснователност**

От фактите, че анализираното видео е от боди камерата на полицаия, който е седял на предна дясна седалка и че автомобилът е каран от свид. П., може да се направи доказателствен извод, че анализираният записът е боди

камера на свид. П..

На следващо място експертизата не може да установи коя е самоличността на лицето, което управлява. Заключениеето установи, че по време на преминаването на С.Л. пред патрулния автомобил е имало лице с шапка на мястото на шофьора и при отваряне на вратите от органите на реда са намерени две лица – подс.Г. и свид. Ц.. Заключениеето установява факта, че по време на шофирането никой не е слизал и качвал от л.а., както и факта, че подс. Г. при заснемането му от боди камерата е бил на задната седалка на л.а. Налице са верига от косвени доказателства, които по безспорен и несъмнен начин установяват факта, че именно подс. Г. е управлявал. На първо място експертизата установява, че никой не се качва или слиза от колата, което означава, че колкото лица са намерени при проверката в спряно състояние, толкова са били и по време на шофирането. Доказателство, че е имало човек, който да управлява колата е факта, че при спирането ѝ са светнали стопове, което означава, че е имало човек на предното място на шофьора и същият този човек е имал изградени рефлексии за спиране, тъй като при спиране винаги се освобождава скоростта на колата и се натиска педал. Изградените рефлексии означава, че са създадени въз основа на обичайно повтарящи се действия, т.е. многократно се повтарят и не се влага мисъл в тях (навик). **Навикът** е функция на системността. От видео записите и заключениеето на експертизата се установи, че по време на движение, стоповете на л.а. С.Л. не светят, а се появяват едва когато паркира пред аптеката, поради което не е налице техническа изправност, за която твърди защитата. Не се наблюдават да светят и мигачи, заедно със стоповете и да мигат, поради което не може да се направи извод за включена алармена система, както твърди защитата. Единствен е възможният извод, че стоповете са активизирани, след тяхното натискане при паркиране пред аптеката, а не защото той е спрял там и е чакал свид. И.а. Паркирането е вследствие на движение. В този смисъл въззивният съд счете за неоснователно **възражение за стопове**.

До сега, следва, че в колата са били само подс. Г. и свид. Ц., но не и други хора, както се твърди свид. И.а. На този етап изводът е, че или свид. Ц. или подс. Г. е карал, доколкото само един човек може да шофира една кола. Този факт се съпоставя и с факта, че подс. Г. е бил на задната седалка. Ако свид. Ц. е бил шофирал, то същият е следвало да бъде на шофьорското място, а не е бил. Той е на предната седалка до шофьора. Ако свид. Ц. е бил на

задната седалка, то същият не е имал мотив да премине на предно дясно място, от което следва, че свид. Ц. е бил единствено и само на мястото до шофьора на л.а. С.Л.. След като единият от двамата, а именно свид. Ц. не е шофирал, остава възможният извод от логическата връзка (мисловната карта), именно, че подс. Г. е бил шофьор, т.е. деец. За да прикрие следите си от нарушението същият е преминал на задната седалка.

Тази логически конструкция се доказва и от свидетелите очевидци П. и П., които още когато видели автомобила да шофира из населеното място, започнали да го преследват. Същите видели, че шофьорът от предна лява седалка преминава на задните. Дори и непосредственият разговор с подс. Г., проведен тогава, същият обяснява, защо се е преместил на задната седалка. Разбира се, тези самопризнания съдът не може да кредитира напълно и да ги приеме за верни, тъй като са извършени не пред орган на разследването, но логически се допълват от останалата фактическа обстановка, а решението на настоящата инстанция не е базирано на тях. След като свид. П. и П. са видели, че именно подсъдимият шофира и същият се премества на задната седалка на проверявания л.а., то въззивният съд приема този факт за доказан.

Трето, както твърди вещото лице, след като има стопове при паркиране на л.а., то означава, че има лице, което да е на мястото на водача. Несъстоятелна излиза тезата, че свид. И.а била шофьор, тъй като от паркирането на автомобила до отварянето на вратите, никой не слиза или излиза от колата, поради което нямам как подс. Г. и свид. Ц. да са чакали свид. И.а като шофьора на автомобила, която следвало да се върне от работа. В допълнение на тази отхвърлителна теза е, че свид. Ц. заключил автомобила, след случилото си, в отсъствието на свид. И.а. Ако същата е била шофьор, паркирала е до аптеката, то е следвало да бъде заснета от боди камерата и камерата на патрулката и да вземе ключовете със себе си, тъй като никой от тях не бил правоспособен. А такова нещо не се доказва. За да заключи автомобила свид. Ц. е имал ключове.

Съдът не кредитира ДВТЕ в частта досежно, че процесният автомобил е излезнал от обхвата на камерата на патрулката за 6 – 7 секунди. Този факт, дори да е съществувал, е неотносим към делото и по никакъв начин не може да разколебае обвинителната теза или да даде предимство на защитната теза, че трето лице е имало в колата. Първо, свид.-очевидци П. и П. в показанията

си казват, че никога не губили автомобила от поглед. Следва да се вземе предвид различното качеството и обхвата на видимост на камерата на патрулката, която е на ниво табло и очите на свидетелите, които са на по-високо ниво. Затова е съвсем нормално, процесният автомобил да е изгубен от кадър на камерата, но не и от полицейските органи, които имат друга видимост – по-високо място. Самата експертиза казва, че резолюцията на камерата е ниска, поради което за съда е достатъчно основание да кредитира видяното лично от човешко око от свидетелите очевидци, което в случая има по-добри зрителни способности от една камера с ниски параметри. Второ, дори и да се приеме, че има излизане от видимостта, т.е. да се кредитира този факт, то това е факт, който засяга видимостта от камерата на патрулката към процесния автомобил, но не и видимостта от свидетелите очевидци към подсъдимия. Трето, дори и да се приеме, че има такова излиза от кадър, което е 6-7 секунди, то за тях не е възможно да се качи или слезе човек, тъй като тези действия отнемат около 11 – 12 секунди. Но процесният автомобил не е бил спирал по пътя, което означава, че е следвало да спре, да слезе човека или да се качи (11-12 секунди) и отново да потегли, когато се е появил в обектива на камерата на патрулката. Очевидно става въпрос за време повече от 7 секунди, което значително надвишава времето на излизане от кадър. Поради тази причина неоснователна е защитната теза, че трето лице се е качило или слизало от колата и не е доказано кой шофира. В този смисъл **възражението за видимост** е неоснователно, тъй като защитата твърди загуба от 12 секунди, а експерта от 9 секунди.

От представената справка от системата на МВР (л.80 ДП) се установи, че процесният автомобил „С.Л.“ с регистрационен номер № ** **** ** е собственост на С. М. И.а, поради което е налице, че подс. Г. е управлявал чуждо по собственост МПС.

По правнорелевантните факти и доказателствени изводи

От показанията на свид. П. и П., от заключението на основната и допълнителна видеотехническа експертиза съдът установи фактите, че именно подсъдимия А. Г. на дата 27.01.2021 година, около 14.20 часа в гр. Т., обл. Ловеч, по улица „***“, до дом №** е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „С.Л.“ с държавен контролен номер № ** **** **. По този начин е доказан **факта на управление на МПС**.

От заключението на СМЕ се установи, че ТНС е основна съставна част на канабиса, който съгласно Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, е вид наркотик. Доказан е **факта, че ТНС е вид наркотик.**

От показанията на свид. В., П., Ц., Х., както и от представените писмени доказателствени средства – АУАН, протокол от проверка, талон за даване на проби за медицинско изследване, медицински журналы и протокол от изследване в център за спешна медицинска помощ - Т., се установи, че подсъдимият А. Г. на дата 27.01.2021 година е бил употребил наркотично вещество – тетраhydroкарабинол (ТНС), установено с техническо средство „Drug Check" 3000 STK 6. В този смисъл съдът приема, че **фактът за наличие на наркотик у подсъдимия е доказан.**

От съвкупната преценка на свид. П., П., В., П. и Х. се установи, че поводът за неговото тестване за наркотик, че е хванат да кара без СУМПС. Т.е. в хронологична последователност първо подсъдимия е хванат да шофира, след което е отведен за тестване в РУП – Тетевен, където се установило наличието на ТНС в неговото тяло. На първо място от тези показания може да се направи доказателствен извод за причинно-следствената връзка между шофирането и употребата на наркотик. След като резултата от тестването е положителен и той е направен непосредствено след шофиране, следва, че шофирането е било под въздействието на ТНС. Налице е доказателствен извод, че по време на шофирането подсъдимият е бил в дрогирано състояние.

От изисканите от МВР и приети във въззивното производство писмени доказателствени средства (л.35-44 от делото) се установи, че на процесната дата 27.0.12.2021г. свидетелите П., П., В., П. и Х. били на работа като служители на МВР, съгласно заповед на началника РУП – Тетевен. Въз основа на този факта, настоящият състав направи доказателствен извод, че органите, които са проверили подсъдимия, съставили АУАН, извършили проверката за алкохол и наркотици, били в служебно правоотношение и имали съответните правомощия да извършат, описаните в обвинителния акт действия. Свид. В. за процесната дата бил на длъжност като младши автоконтрольор и на смяна.

Във въззивното производство са изискани заповедите на министъра на

вътрешните работи относно реда и начина за установяване на алкохол и наркотични вещества (л.39-44 от делото). От тях се установи, че Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г., която е влезнала в сила на 29.09.2017г. е действала до 22.03.2020г., до която дата е издадена Заповед № 8121з-329/2203.2022г. Следователно за процесния период е действала Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г., която е отменена със Заповед № 8121з-329/2203.2022г. Съгласно т.1-2 Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г. установяването на употреба на наркотични вещества на водачите на МПС се извършва по два начина – чрез уред „Дръг дрегер 5000“ и чрез тест „Дръг чек 3000“. Ето защо за процесната дата, подсъдимият е бил изследван за наличие на наркотик в неговото тяло по законния начин, а именно с тест „Дръг тест 3000“, а не с друг метод или средство.

За процесната дата 27.01.2021г. е действала Заповед № 8121з-952/20.07.2017г., а от 14.05.2018г. действа Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. досежно частта за съставяне на АУАН, издаване на НП и тестване с доказателствен анализатор. В останалата част заповед № 8121з-952/20.07.2017г. е в сила и определя лицата, които могат да извършват тестове за алкохол и наркотици. Свидетелят В. е назначен на длъжност „*****“ за процесната дата, поради което същият е имал право да тества подсъдимия и да състави протокол за резултата от изследване за алкохол и наркотици и да даде талон за медицинско изследване. Извършените действия изцяло били в неговата компетентност. Доказан е **факта, че извършеното тестване е осъществено от компетентно лице и със средство, което е позволено от закона към онзи момент.**

Съгласно Наредба № 1, действаща към 27.01.2021г. наркотичните вещества у водачите на МПС се извършват чрез два начина – чрез техническо средство или тестове, съгласно чл.1, ал.3, които са утвърдени в заповеди от министъра на вътрешните работи. Съгласно Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г., наркотичните вещества се установява чрез техническо средство „Drager Drug Test 5000“ и чрез тест „Drug Check 3000“. Първото е техническо средство, което подлежи на метрологичен контрол от БИМ по реда на ЗИ и оценка на съответствието, а второто е еднократен тест. В протокола за извършена проверка на Наредбата (л.54 ДIII) и в АУАН (л.52 ДIII) точно и ясно е записано, че тестът е осъществен чрез тест „Drug Check 3000“, валиден до март месец 2022г. като е посочен и резултатът от това

изследване. След като това е тест, то няма как да има сериен номер, тъй като не е техническо средство. По аналогия сериен номер нямат тестовете за бременност и бързите антигенни тестове за COVID-19. Напротив в протокола и в АУАН е написано че е осъществено с Drug Check 3000. Това, че в АУАН е написано отпред техническо средство свидетелства, че лицето, което извършва проверка с тях не прави разлика между техническо средство и тест, но полицейският орган не е задължен. От анализа на неговия изказ в разпита му пред РС – Тетевен и прочетените показания от ДП (л.118 ДП) се установи, че за него Drug Check 3000 е техническо средство, а не тест за изследване. Свидетелят е знаел, че това е начинът по закона да се установи наркотик у водача на МПС. Без значение дали полицейският служител знае разликата между тест и средство, важно е съдържанието на наркотичното вещество да е осъществено по наредбата, заповедта на министъра и от правоспособно лице, както и подсъдимият да е знаел, че го тестват. В този смисъл въззивният съд отхвърля като неоснователно **възраженията за техническо средство, тест и тестване с дрегер**. В този смисъл настоящият състав счита за неотносимо да преповтаря мотивите на първоинстанционния съд, където подробно са изложени съображения за повлияването на водача от наркотичното вещество, подробно изложени на страница 5 от мотивите.

От свид. П., П. и представените справки от КАТ, приложени решения се установи, че на дата 27.01.2021г. подсъдимият Г. не е имал свидетелство за управление на МПС. Доказан е **факта за липса на СУМПС към инкриминирания период**. Тъй като това е отрицателен факт достатъчно е да се представи наличието на такова свидетелство, за да се обори. На такова не се събра, нито има данни за издадено такова в системата на МВР.

По отношение на **възражението за талон** за изследване съдът също счита за неоснователно, тъй като прие, че е налице техническа грешка. Вярно е, че в протокола от изследване по Наредбата е записано № 0040464, а приложен талон за изследване № 0040465, но от проведеното съдебно следствие пред РС – Тетевен и неговото предявяване на подсъдимия и на лицето, извършило проверката, този недостатък се отстрани. Дори и да се приеме недостатък, а именно грешка, то тази грешка по никакъв начин не разклаща обвинението. Талонът за изследване установява факта, че след проведено тестване от орган на реда на лицето е даден документ да се яви

пред МБАЛ, за да се затвърдят резултатите, но същият отказал да даде кръв и урина. Докато протоколът от изследване установява какъв е резултата по Наредба № 1, т.е. дали подсъдимият е бил под влияние на наркотик. Дори и да има разминаване, то не е съществено и не е относимо към обективната или субективната страна на повдигнатото обвинение. За да е доказано следва да бъде установено наличието на ТНС у подсъдимия, за който факт удостоверява протокола от изследване. Грешният номер на посоченият талон за изследване би се отразило евентуално при дадени проби за изследване в лечебното заведение за кръв и урина и тяхното разминаване, но не и по съставомерността на деянието.

Неоснователно е **възражението за броя талони**, а именно, че не може да се даде един талон за медицинско изследване. Такова изискване няма в разпоредбата на чл.3, ал.2 от Наредба № 1. Доколкото наказателните норми са императивни, то при тяхно отсъствие, съдът не може да ги приеме за налични. Няма процесуална пречка полицейският орган при тестване на водача за алкохол и наркотик да даде един талон за изследване по чл.3, ал.3 от Наредбата, в който да отбележи и двата резултата. Ако се погледне по-прецизно на бланката „Талон за изследване“ са посочени, че водачът е тестван за алкохол с дрегер, което е техническо средство, посочен е резултата от това изследване, както е посочен резултата от тестването за наркотик. Има наклонена между резултата от дрегера и теста, тъй като в посочената бланка на многоточието се вписват резултатите от изследване с дрегер и тест. Нормално и житейски обосновано е органът на МВР между двата резултата да постави наклонен черта, за да се установи, че лицето е тествано за алкохол и за наркотик. От внимателния прочит на този талон може да се забележи посочването на мерните единици, което е доказателство, че авторът му е имал съзнанието, умисълът, че вписва два различни резултата от две различни изследвания. В този смисъл **възражение за тестване с дрегер е неоснователно**. Напротив дори номерата на дрегера и вида на теста напълно съвпадат с посоченото в талона за изследване и протокола от проверка.

На следващо място следва да се уточни на защитата, че при извършването на процесуални действия, органа по разследване, в случая разследващ полицай извършва действия по събиране и обезпечение на доказателства. В процесният случай ДП е било образувано като бързо по чл.356 НПК. Ето защо е без значение, кой е написал надписът на

вещественото доказателство тест „Drug Check 3000“, тъй като по закон (**ex lege**) това се извършва от разследващия орган. Освен това, неотнормено е към делото, кой технически се грижил за веществените доказателства и кой ги надписал. Подобен е въпросът кой е подредил документите по една преписка. В този смисъл **възражението за надпис** е ирелевантно по делото, поради което съдът го отхвърля.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

При така установената по несъмнен и безспорен начин и възприета фактическа обстановка, съдът приема, че подсъдимият Г. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на **чл.343б, ал.3 от НК**, като от обективна страна на дата 27.01.2021 година, около 14,20 часа в гр. Т., Ловешка област, по улица *** е управлявал моторно превозно средство-лек автомобил „С.Л.“ с ДК№ ** **** **, собственост на С. М. И.а, след употреба на наркотично вещество- тетрахидроканабинол, установено с техническо средство „Drug Check“ 3000 STK 6, а от субективна страна е осъществил деянието умишлено, като е съзнавал неговия общественноопасен характер, неговите общественноопасни последици и е искал тяхното настъпване.

При така установената по несъмнен и безспорен начин и възприета от съда фактическа обстановка е налице и престъпление по **чл.343в, ал.2 НК** осъществено от обективна и субективна страна от подсъдимия Г., като от обективна страна на дата 27.01.2021 година, около 14,20 часа в гр. Т., Ловешка област, по улица *** в посока на движение към с. Р. е управлявал моторно превозно средство-лек автомобил „С.Л.“ с ДК№ ** **** **, собственост на С. М. И.а, без да притежава свидетелство за управление на МПС, в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на МПС без съответно свидетелство за управление с наказателно постановление №20-0356-000042/21.02.2020 година, издадено от Началника на РУ на МВР гр.Тетевен, влязло в законна сила на 07.07.2020 година, а от субективна страна е осъществил деянието умишлено, като е съзнавал общественноопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е допускат тяхното настъпване.

От обективна страна

По обвинението за: чл.343б, ал.3 НК

За да бъде съставомерно деянието следва да са налице следните обективни предпоставки: да се управлява МПС; преди това да се взети наркотични вещества; да се установи по реда на Наредба № 7, че водачът на МПС има положителна проба за наркотик.

По делото **родов обект** на това престъпление са обществени отношения, включващи широк кръг от имуществени отношения, живота и здравето на голям брой хора.

Непосредствен обект са тези обществени отношения, които са свързани с безопасността на транспорта, чието накърняване води до опасност на имуществени или неимуществени интереси на неограничен кръг от хора. Това е така, тъй като подс. Г. след като употребил наркотик поставил опасност неограничен кръг от хора, започвайки да шофира по общинската пътна мрежа в населеното място.

Разпоредбата на това престъпление не поставя особени изисквания към качеството на субекта, поради което **субект** на престъпление може да бъде всяка наказателноотговорно лице. Не са налице предпоставките по чл.31-33 НК.

В престъпния състав по чл.343б, ал.3 НК обективният квалифициращ признак „след употреба“ не изисква, с оглед съставомерност, специален „надлежен“ ред за неговото установяване, за разлика от текста на ал.1 на същият член. Предвид изложеното, следва да се приеме, че относно престъплението по чл.343з, ал.3 НК, ако в протокола за химическия анализ има технически грешки, които са отстранени в хода на съдебното следствие неспазването на реда за изследване на проба не носи същите последици, които несъмнено биха настъпили, при неспазване на „надлежния ред“ за изследване, в случаите на престъпленията по чл.343б, ал.1 и чл.343б, ал.2 от НК. Протоколът от проверка е доказателствен източник за наркотичното съдържание у дееца, дори и в хипотеза да е допуснато, тъй като грешката е отстранена в съдебното следствие. А по делото се установи, че такъв пропуск няма. Посоченият проблем е получил непротиворечиво разрешение от ВКС, но в конкретния казус те не намират приложение поради липсващото, в състава на чл.343б, ал.3 НК изискване за специален ред за установяване на изискуемото „след употреба на алкохол“. Единственото условие е ползваните доказателствени средства да са предвидени в НПК (чл.105, ал.2), което в

случая е спазено. Доколкото, в конкретния казус доказателствената обезпеченост не е основана само и единствено на протокол за тестване на водача, посоченото в жалбата и в пледоарията по същество **възражение за подпис, средство и тест** не намира приложение и съответно не обслужва заявената защитна теза. В този смисъл е **Решение №124/ 25.09.2017 г. по н. д. № 653/2017 г. на ВКС**; **Решение № 238/15.05.2012г. по н.д. № 705/2012 г. на ВКС**; **Решение № 86/13.08.2018г. по н. д. № 299/2018 г., на ВКС** ; **Решение № 128/10.07.2019г. по н.д. № 466/2019 на ВКС.**

От обективна страна престъплението е извършено от подсъдимия последователно чрез действие, липса на бездействието и действие. На първо място подсъдимият е употребил наркотично вещество, чиито основен състав е ТНС. За този факт има протокол от извършена проверка на водача по реда на Наредба № 1. От нея се установи се, същият е дал положителна проба за ТНС. От доказателствен аспект следва да се отбележи, че протоколът за извършена проверка по Наредба № 1 не е експертиза по смисъла на чл.117 – 127 НПК и затова отразените в тях резултати подлежат на проверка с всички допустими доказателствени средства. В този смисъл правилно РС – Тетевен е разпитал и предявил протокола на свид. В., като същият многократно е потвърдил, че е от него съставен. Ето защо **възражението за подпис, тест и средство и дреггер** е неоснователно.

След употребата на наркотика подс. Г. е следвало да не шофира – това е неговото задължение за бездействие. Въпреки това той се качил на колата, подкарал я е и я управлявал на дата 27.01.2021 година, около 14.20 часа в гр. Т., обл. Ловеч, по улица „***“, като спрял пред дом №**. **Изпълнителното деяние** в процесния случай се състои – употреба, приемане на наркотик и последващо управление на МПС от подсъдимия.

Предмет на престъплението са два вида – лек автомобил „С.Л.“ с ДК№ ** **** **, собственост на С. М. И.а и веществото тетраhydroканабинол. От заключение на СМЕ се установи, че ТНС е основна съставна част на канабиса. Последният, съгласно Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, е вид наркотик. Т.е. ТНС е вид упойващо вещество и е квалифицирано от законодателя като наркотик.

Престъплението е **формално**, тъй като за довършването му не е необходимо настъпване на общественноопасните последици. В практиката се

приема, че под съставомерно управление по смисъла на чл.343б НК се разбира и присъствието на водача в автомобила, който макар и да не е в движение е с включен двигател и предстои непосредственото му привеждане в движение.

По обвинението за: чл.343в, ал.2 НК

За да бъде съставомерно деянието следва да са налице следните обективни предпоставки: подс. Г. да е бил наказан по ЗАНН; за това, че е карал без СУМПС; да шофира МПС без СУМПС; и това шофиране да бъде в едногодишен срок от влизане в сила на административното наказание.

По делото **родов обект** на това престъпление са обществени отношения, включващи широк кръг от имуществени отношения, живота и здравето на голям брой хора.

Непосредствен обект са тези обществени отношения, които са свързани с безопасността на транспорта, чието накърняване води до опасност на имуществени или неимуществени интереси на неограничен кръг от хора. Това е така, тъй като подс. Г. е управлявал МПС без необходимото разрешение, в едногодишен срок, от когато му е наложено наказание по административен ред, че е шофирал без книжка.

Разпоредбата на това престъпление не поставя особени изисквания към качеството на субекта, поради което **субект** на престъпление може да бъде всяка наказателноотговорно лице. Не са налице предпоставките по чл.31-33 НК.

От обективна страна, изпълнителното деяние на престъплението се изразява в "управление" на МПС. Съдът счита, че действията на подсъдимия по придвижването му по гр. Т., обл. Ловеч, по улица „***“, в посока на движение към с. Р. и спиране пред дом №**. Изпълнителното деяние е осъществено чрез действие.

На следващо място от обективна страна, **предмет** на престъплението е – лек автомобил „С.Л.“ с ДК№ ** ***** **, собственост на С. М. И.а. Няма спор, че лекият автомобил „С.Л.“ с ДК№ ** ***** **, който обвиняемият е управлявал е "моторно превозно средство" по смисъла на §6, т.11 от ЗДвП, доколкото е снабден с двигател за придвижване и не е релсово превозно средство.

И на последно място, за да бъде престъпно поведението на обвиняемия, законът изисква управлението на МПС да се осъществява в **едногодишен срок** от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление. В конкретния случай и този признак от обективна страна е налице. Няма спор, че считано от 07.07.2020г., с Наказателно постановление № 20-0356-000042/21.02.2020 г. на Началника на РУ – Тетевен, влязло в законна сила на 07.07.2020г, подс. Г. му е наложено административно наказание глоба за това, че на 10.02.2020г. в гр. Т. на ул. *** е управлявал МПС като неспособен водач, тъй като не притежава СУМПС, за което е нарушил чл.150 ЗДвП. Наказателното постановление е влязло в сила на 07.07.2020г., което означава, че едногодишният срок изтича на 07.07.2021г. Повдигнатото обвинение за деянието на 27.01.2021г. Към инкриминираната дата – 27.01.2021г. все още не е бил изтекъл едногодишният срок от наказването му по административен ред за управление без съответното свидетелство, но същият е управлявал автомобил, поради което и дейността му изпълва всички обективни признаци на състава по чл. 343в, ал. 2 НК.

Престъплението е **формално**, тъй като за довършването му не е необходимо настъпване на общественонеопасните последици.

От субективна страна

По обвинението за: чл.343б, ал.3 НК

О т **субективна страна** деянието е извършено с **пряк умисъл** – подсъдимият Г. е осъзнавал, че управлението на МПС след употреба на наркотични вещества е опасно за самия него и за останалите участници в движението по пътищата и въпреки това е управлявал л. а. Преприят умисъл се извлича от поведението на подсъдимия – неговото управление, осъществяването на завои, маневри, паркиране на автомобила пред аптеката, натискане на стопове. Ноторно известен факт е, че тетрахидаканабинолът е упойващо средство и вреди на централна нервна система и прави човека неадекватен, поради което управлението на МПС след употреба на такова вещество е забранено. Всичко това говори, че подсъдимият е **съзнавал**, че е шофирал след наркотик. Заедно с факта, че същият се преместил от предното шофьорско място на задната седалка се извлича извода, че **съзнавал**

общественоопасния си характер на деянието, тъй като ако беше изряден нямаше да промени местоположението си. Действията по приемане на ТНС и шофиране изискват активност, цел, поради което подсъдимият **е искал** настъпването на последиците от деянието – шофиране, след употреба на наркотик. **Предвиждането**, че ще бъде заловен се доказва и от преместването от едната на другата седалка, от непосредствения разговор със свид. П. и П..

По обвинението за: чл.343в, ал.2 НК

От **субективна страна** деянието е извършено с **евентуален умисъл** – подсъдимият Г. е осъзнавал, че управлението на МПС в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление. Подсъдимият **е осъзнавал**, че карал без СУМПС в този срок, след налагане на административно наказание, тъй като наказателното постановление му е връчено лично на него на 29.06.2020г. (л.78 ДП), от което се извежда извод, че той е бил запознат с неговото съдържание, срокът му на влизане в сила, наложеното наказание и за кое нарушение на закона е наказан. **Предвиждането** на общественотоопасните последици се извежда от факта, че се е преместил от предната на задната седалка, тъй като знаейки, същият ще бъде наказан. Но въпреки това същият **е допускал** настъпването на тези последици, тъй като се е надявал да не бъде хванат от органите на реда, за което оспорва обвинителната теза и веднага след спирането на автомобила се е преместил на задната седалка. Същият не е искал да бъде хванат от органите на реда, но пък е допускал, че същото може да се случи.

В тази част въззивната инстанция приема, че деянието по този текст от НК е извършено при условията на евентуален умисъл, а не пряк, както е приел РС – Тетевен. Доколкото са наказуеми всички умишлени деяние по НК (арг. чл.11, ал.4 НК), то тази промяна от въззивния съд не е основание за изменение на присъдата в тази част. Освен това в диспозитива липсва описание дали деянието е при пряк или евентуален умисъл.

По индивидуализацията на наказанието

След като подсъдимият е шофирал след употреба на наркотик и то в едногодишен срок, след налагането на административно наказание, че е шофирал без книжа, то налице е **идеална съвкупност от престъпления, т.е.**

налице са множество престъпления. Субектът е един, извършено е едно деяние – шофиране, с което е осъществен състава на чл.343б, ал.3 и чл.343в, ал.2 НК. Съвкупността и анализа на телодвиженията като система по процесния случай се характеризира, че всички цели на подсъдимия са да шофира, като е знаел, че е след употреба на наркотик и без книжка. Целта е една – шофиране с л.а. Няма привидна идеална съвкупност. По делото повдигнатите престъпления не са се осъществили с различни деяния и деецът не взема отделно решение за всяко едно от тях и не преследва различни цели. Ето защо множеството престъпления не могат да се квалифицират като реална съвкупност. Същевременно подсъдимият не е бил наказван за нито едно от тях. Налице са предпоставките на чл.23, ал.1 НК.

Доколкото има употреба на наркотик и множество престъпления, то чл.78а НК не е приложим, по аргумент от ал.7 на същата разпоредба НК. В този смисъл **ТР 2/29.11.2007г. по тълк.д. № 2/2007г. на ОСНК на ВКС, ТР 2/21.10.2010г. по тълк.д. № 2/2010 на ОСНК на ВКС.**

-

По обвинението за: чл.343б, ал.3 НК

За повдигнатото обвинение по чл.343б, ал.3 НК е предвидено налагане на наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от 500 до 1500 лева.

Престъплението не е тежко по смисъла на чл. 93, т.7 от НК. Обществената опасност на деянието се определя **като висока**. Размерът на наказанието не определя степента му на обществена опасност. С оглед факта, че в страна непрекъснато растат случаите на делата (процесите, случките) на управление на МПС с алкохол или след употреба на наркотици, то за този вид престъпление следва да се определи **висока степен на обществена опасност** на деянието, за да може да се действа предупредително, превъзпитателно на дееца и обществото, както и поправително на дееца.

Подсъдимият е с чисто съдебно минало (**д.47 от делото**). Няма нарушения по ЗДвП, освен цитираното за това, че е карал без СУМПС, но това съдът ще обсъди при другата правна квалификация. Всичко това води до възможния правен извод за **ниска** обществена опасност на дееца.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са: чистото съдебно минало,

сравнително ниска възраст (22 години бил тогава), добри характеристични данни.

Като **отегчаващи** отговорността обстоятелства, съдът приема, че по време на деянието същият е служител на *****, което води до етична несъвместимост, тъй като се очаква от него да надзирава затворниците, да въвежда ред в затвора, а същевременно нарушава законите. Друго отегчаващо обстоятелство е, че е шофирал по време на лоши метеорологични условия – сняг, заледени пътища, след употребата на наркотик, което увеличава шанса и опасността да причини ПТП с имуществени и неимуществени вреди и да застраши здравето на околните и тяхното имущество. Шансът е увеличен, тъй като ТНС намалява функциите на централна нервна система, намалява скоростта на реакциите на водача и времето на реагиране при възникнала опасност на пътя.

С оглед декларираното от подсъдимия, материалното му състояние се определя като ниско, тъй като получава доход от 1000 лева. Следователно глоба в минималния предвиден от закона размер ще осигури целите на наказанието и няма да бъде несправедливо. Налагането на по-голяма парична глоба ще бъде несъвместимо с неговото материално положение, което ще се затрудни още повече и ще представлява предпоставка за отпадането му от обществото и неговото маргинализиране и антисоциализиране.

С оглед изложеното, при определяне на наказанието надделяват ниската степен на обществена опасност на дееца и смекчаващите вината обстоятелства над високата степен на обществена опасност на деянието, отегчаващите обстоятелства, поради което наказанието следва да се определи към неговия минимум, а именно една година и 500 лева глоба. В този смисъл наказанието ще изпълни най-точно своите цели по чл.36 НК.

За престъпление по 343б, ал.3 НК е наложено наказание една година лишаване от свобода и глоба от 500 лева. На първо място, така наложеното общо наказание е до три години лишаване от свобода. Следващо, лицето не е осъждано преди на такова за престъпление от общ характер. Трето, съдът намира, че реалното изтърпяване на наказанието няма да постигне целите на наказанието, тъй като в затвора същият няма да се превъзпита, поправи, тъй като няма да има възможност да се обучава, да се научи да работи, за да погаси глобата си възможно най-скоро. Реалното изтърпяване в затвор ще има

негативен ефект, доколкото ще антисоциализира подсъдимия, ще го лиши от свобода и ще има досег с лица, извършили по-тежки престъпления с резултантен характер. Ето защо не са налице основанията, същият да изтърпи наказанието ефективно, тъй като това ще противоречи на целите. Налице са и трите обективно кумулативно дадени предпоставки на чл.66 НК. Изпитателния срок се определя по правилата на чл.66, ал.1-2 НК, според които следва да бъде в границите от 3 до 5 години, но не повече с три години от наложеното наказание лишаване от свобода. В този смисъл правилно РС – Тетевен е определил изпитателен срок 3 години, тъй като при срок от 4 години, това ще надвишава сбора от три.

В този смисъл правилно РС – Тетевен е отложил наказанието лишаване от свобода по чл.343б, ал.3 НК за срок от три години.

-

По обвинението за: чл.343в, ал.2 НК

За повдигнатото обвинение по чл.343в, ал.2 НК е предвидено налагане на наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от 500 до 1200 лева.

Престъплението не е тежко по смисъла на чл. 93, т.7 от НК. Обществената опасност на деянието се определя **като висока**. Размерът на наказанието не определя степента му на обществена опасност. С оглед факта, че в страна непрекъснато растат случаите и делата на управление на МПС с алкохол или след употреба на наркотици, то за този вид престъпление следва да се определи **висока степен на обществена опасност** на деянието, за да може да се действа предупредително, превъзпитателно на дееца и обществото, както и поправително на дееца.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са: чистото съдебно минало, сравнително ниска възраст (22 години бил тогава).

Като **отегчаващи** отговорността обстоятелства, съдът приема, че по време на деянието същият е служител на Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказание“, надзирател в затвор, което води до етична несъвместимост, тъй като се очаква от него да надзирава затворниците, да въвежда ред в затвора, а същевременно нарушава законите. Друго отегчаващо обстоятелство е, че е шофирал по време на лоши

метеорологични условия – сняг, заледени пътища, без да има правоспособност за това, което увеличава шанса и опасността да причини ПТП с имуществени и неимуществени вреди и да застраши здравето на околните и тяхното имущество. Шансът е увеличен, тъй като лошата пътна обстановка (сняг, заледеност), намалява скоростта на реакциите на водача и времето на реагиране при възникнала опасност на пътя. Намалява времето на спиране. Като отегчаващо следва да се приеме, че същият е наказван по административен ред за същото деяние в едногодишния му срок, което означава, че не се е превъзпитал и поправил. Очевидно, че целите на наложеното административно наказание не са постигнати. Като друго отегчаващо обстоятелство следва да се вземе използването на стоп, което се доказва от експертизата, при паркирането му пред аптеката. Както споменахме по-горе, това е рефлексен навик, който говори за системност при този вид дейност. При повторно каране без книжка (за втори път) няма как да се изградят такива навици, ако деецът не е спирал непрекъснато и не се е упражнявал, което отнема много време. След като е налице системност и подсъдимият е нямал преди това изобщо никаква книжка (не е била отнета, никога не му е издаване), то означава, че извършва тази дейност по управление на МПС в продължение от дълъг период от време, поради наличието на изградени навици. Въпрос на време е било да бъде установен от органите на реда. След като той изобщо няма книжка, не е ясно дали притежава съответните качества да шофира автомобил в този обстановка, което допълнително застрашава живота и имуществото на околните.

С оглед надделяващите отегчаващи обстоятелства, най-справедливо наказание, което ще изпълни целите на чл.36 НК, се явява наказание лишаване от свобода към средата, а именно две години. С оглед забраната на чл.337, ал.2 НПК, която прогласява принципа **reformatio in pejus**, въззивният съд не може да наложи по-тежко наказание, поради което в този част присъдата следва да се потвърди и да остане наказание от една година лишаване от свобода.

С оглед декларираното от подсъдимия, материалното му състояние се определя като ниско, тъй като получава доход от 1000 лева, поради което глоба в минимален размер от 500 лева ще се явява справедлива и няма да е прекалено тежка, за да предпоставя отпадането му от обществото и неговото маргинализиране.

За престъпление по чл.343, ал.2 НК е наложено наказание една година лишаване от свобода и глоба 500 лева. На първо място, така наложеното общо наказание е до три години лишаване от свобода. Второ, лицето не е осъждано преди на такова наказание за престъпление от общ характер. На трето място, съдът намира, че реалното изтърпяване на наказанието няма да постигне целите на наказанието, тъй в затвора същият няма да се превъзпита, поправи, тъй като няма да има възможност да се обучава, да се научи и да работи, за да погаси глобата си възможно най-скоро. Реалното изтърпяване в затвор ще има негативен ефект, доколкото ще антисоциализира подсъдимия, ще го лиши от свобода и ще има досег с лица, извършили по-тежки престъпления с резултантен характер. Ето защо не са налице основанията, същият да изтърпи наказанието ефективно, тъй като ще противоречи на целите. Следователно са налице и трите обективно кумулативно дадени предпоставки на чл.66 НК. Изпитателния срок се определя по правилата на чл.66, ал.1-2 НК, според които следва да бъде в границите от 3 до 5 години, но не повече с три години от наложеното наказание лишаване от свобода. В този смисъл правилно РС – Тетевен е определил изпитателен срок 3 години, тъй като при срок от 4 години, това ще надвишава сбора от три.

-

По приложението на чл.343г НК

За двете престъпления съдът не е приложил чл.343г НК, поради изначална липсва на правоспособност на водач на МПС. След като няма правоспособност да се извършва тази дейност, то съдът не може да наложи наказание, което да му я отнеме. В този смисъл **т.1 от ТР № 61/ 30.12.1980г. по н. д. № 56/80 г., ОСНК на ВС на НРБ и ТР № 85/13.12.1984г. по н. д. № 76/84 г., ОСНК на ВС на НРБ.** И в тази част присъдата е правилна.

-

По кумулацията

След като са налице множество престъпления в хипотезата на идеална съвкупност, то съдът следва да определи на основание чл.23 НК едно най-общо тежко наказание. И двете наказания включват лишаване от свобода и глоба, поради което са съответни по вид и следва да се кумулират по вид. Ето защо общото наказание за двете престъпления следва да бъде също една

година лишаване от свобода и глоба от 500 лева. В този смисъл правилно РС – Тетевен е определил едно общо най – тежка наказание.

Това общо най-тежко наказание се състои от лишаване от свобода и глоба. С оглед изложеното по-горе, след като са налице предпоставките за отложено изтърпяване на наказанията по двете престъпления поотделно, то и при тяхната кумулация са налице абсолютно същите предпоставки, поради което за процесуална икономия съдът няма да преповтаря тези съображения по чл.66 НК, дадени по-горе. Изпитателния срок се определя по правилата на чл.66, ал.1-2 НК, според които следва да бъде в границите от 3 до 5 години, но не повече с три години от наложеното наказание лишаване от свобода. В този смисъл правилно РС – Тетевен е определил изпитателен срок 3 години за определеното най-общо наказание една година лишаване от свобода, тъй като при срок от 4 години, това ще надвишава сбора от три.

Съдът отчитайки правото за личен и семеен живот, както и че подсъдимият е безработен и без образование на основание чл.67, ал.3 НК, районният съд е следвало да обсъди евентуалното налагане на пробационна мярка - курсове за професионална квалификация, програми за обществено въздействие, за да може осъденото лице да работи и да придобие професия или умения, с която да може да бъде пълноправен член на обществото, да може да се осигурява и да се грижи за себе си и евентуалното му бъдещо семейство.

ПО РАЗНОСКИТЕ

На досъдебното производство са направени разноски в размер на 681.30 лева. На съдебното: 314.03 лева, от които: 83.35 лева за защита на СМЕ ведно с пътни разноски (л.47 от първоинстанционното дело); 50.00 лева за защита на ВТЕ (л.48 от първоинстанционното производство); 180.68 лева за изготвяне, защита и пътни разноски за допълнително ВТЕ (л.130 от първоинстанционното производство).

В този смисъл правилно РС – Тетевен НПК, е осъдил, на основание чл.189, ал.2 НПК, подсъдимият да заплати в полза на бюджета на държава по сметка на ОДМРВР – Ловеч сумата от 681.30 лева и в полза на бюджета на ВСС по сметка на РС – Тетевен сумата от 314.03 лева.

Във въззивното производство не са направени разноски, които да се присъдят на основание чл.189, ал.3 НПК.

Фактическата обстановка е подробно, прецизно и задълбочено представена от първоинстанционния съд. Установени са по безспорен начин всички обстоятелства, значими за правилното решаване на делото, факта на извършване на деянията, механизма и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които то е осъществено.

Правните изводи на РС – Троян са пълни, обхватни и задълбочени. Присъдата на районния съд е постановена при пълното, всестранно и точно изясняване на фактическата обстановка по делото, като въззивната инстанция няма основания да променя или изменя същата. Правилно е индивидуализирано наказанието.

Доколкото крайният извод на въззивната инстанция съвпада с извода на РС – Тетевен и с оглед правомощия на чл.338 вр. чл.334, т.6 НПК, настоящият състав следва да потвърди изцяло като правилна Присъда № 15/16.06.2022г. на РС – Тетевен по НОХД 20224330200002 по описа за 2022 година.

Законодателят изрично е изключил от предмета на касационно обжалване въззивните решения за престъпления, за които деецът е освободен от наказателна отговорност с приложение на чл.78а НК и въззивните решения по чл.334, т.1 и т.5,6 НПК, поради което настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране (арг. чл.346, т.2 НПК и ТР № 2/30.08.2005г. по тълк. д. № 1/2005г. на ОСНК на ВКС).

По изложените съображения и на основание чл.338 НПК, ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 15/16.06.2022г. на РС – Тетевен по НОХД 20224330200002 по описа за 2022 година, **като правилна, на основание чл.334, т.6 вр. чл.338 НПК.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____